

Súd: Okresný súd Brezno
Spisová značka: 2C/109/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6310203664
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:OSBR:2012:6310203664.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Brezno, sudcom JUDr. Jozefom Zlochom, v právnej veci žalobcu E. S. H., nar. X.X.XXXX, trvale bytom Y., P. XXX/XX, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100.000,-Eur a 90.000,-Eur, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 147,34 Eur, na účet žalovaného vedený v Štátnej pokladnici, č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, do 15-tich dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Štát **n e m á** právo na zaplatenie súdneho poplatku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 17.5.2010 pôvodne žiadal, aby súd určil, že postupom sudkyne JUDr. Ivety Jenčovej vo veciach Okresného súdu v Kežmarku, sp.zn. 9C/43/09 a 3C/65/09, v ktorých sudkyňa pre potreby rozhodovania o jej námietke zaujatosti a jej vylúčení v konaní o žalobcovi uviedla nepravdivé tvrdenia, že žalobca je chronický sťažovateľ, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých je účastníkom, došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Zároveň žiadal uložiť žalobcovi povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 60.000,-Eur.

Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že vo veciach, v ktorých je pred Okresným súdom v Kežmarku účastníkom konania dochádzalo vzhľadom na jeho dlhoročné pôsobenie v obvode uvedeného okresného súdu z jeho strany ako aj zo strany sudcov k námietkam zaujatosti. V súvislosti s konaním vo veciach 3C/65/2009 a 9C/43/09 uviedla sudkyňa JUDr. Iveta Jenčová pre potreby Krajského súdu v Prešove vo svojej námietke zaujatosti okrem iného: "ide o chronického sťažovateľa, ktorá sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých je účastníkom". Žalobca uviedol, že popiera, že by na niektorého sudcu podal do dňa rozhodovania o námietke nejakú sťažnosť k vyšším justičným orgánom. Poukázal na to, že aj sudca počas prejednávania veci či v súvislosti s konaním o vznesenej námietke podanej sudcom je povinný rešpektovať účel konania podľa O.s.p., ale aj ústavu a platné zákony. Sudca nemá právo znevažovať účastníka konania. Konaním sudkyne Okresného súdu v Kežmarku bol žalobca znevážený závažným spôsobom pred pracovníkmi odvolacieho súdu a teda pred jeho kolegami - právnikmi. Podanie sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky je iba využitím práva; ak pre takéto konanie sudkyňa znevážila žalobcu, porušila ustanovenia zákona o ochrane osobnosti ale aj čl.12 ods.4 Ústavy SR. Pasívnu legitimitáciu žalovaného (povodne označeného Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré označenie následne žalobca opravil na Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR) žalobca odôvodnil tým, že sudkyňa Okresného súdu Kežmarok je v služobnom

pomere k Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Iba ak by konala mimo sudcovskej činnosti, bola by sama žalovateľná - pasívne legitimovaná. Žalobca zdôraznil, že zásah zo strany žalovaného bol tak závažný, že žalobca si uplatňuje ako satisfakciu právo na nemajetkovú ujmu v peniazoch; konania sa dopustil sudca - znalý práva s jasným úmyslom znevážiť žalobcu. Žalobca poukázal na svoje predchádzajúce pôsobenie, výkon funkcie sudcu, prokurátora, advokáta, zdravotný stav a literárnu činnosť s dôrazom na odôvodnenie výšky požadovanej satisfakcie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení namietol svoju pasívnu legitimáciu v spore, poukázal na to, že vo veciach ochrany osobnosti sú účastníkmi konania narušiteľ, teda osoba, ktorá neoprávnené zasiahla do práva na ochranu osobnosti. Pokiaľ žalobca za žalobcu označil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, označil subjekt, ktorý nie je pôvodcom neoprávneného zásahu a teda nemôže byť pasívne legitimovaným v spore o ochranu osobnosti. Podľa názoru žalovaného žalovaný nie je autorom žalobcom namietaných tvrdení produkovaných menovanou sudkyňou v námietke zaujatosti a zároveň žalovanému zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť znášať zodpovednosť za konanie nielen sudcu ale ani súdu, ktorým bolo podľa tvrdenia žalobcu zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, že z jemu dostupných informácií vyplýva, že na Okresnom súde Kežmarok je väčšina sudcov vylúčená z prejednávania a rozhodovania žalôb podaných žalobcom. K takémuto stavu nemohlo dôjsť tým, že žalobca nepodával sťažnosti na Okresnom súde Kežmarok. Povinnosťou každého sudcu bolo postupovať podľa ustanovenia § 15 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku a teda oznámiť predsedovi súdu neodkladne skutočnosť, pre ktorú je vylúčený. Pokiaľ menovaná sudkyňa postupovala v zmysle tohto ustanovenia, išlo v zásade o ochranu práv a oprávnených záujmov žalobcu ako účastníka konania, nakoľko mohla byť porušená zásada nestrannosti zákonného sudcu. Takýmto konaním k zásahu do ochrany osobnosti žalovaného dôjsť nemohlo. Žalobca nepreukázal, ako sa zmenil jeho obraz v očiach spoločnosti v súvislosti s námietkou zaujatosti podanou menovanou sudkyňou a zároveň námietka zaujatosti prípadne rozhodnutie o takejto námietke nie je verejnou listinou. Skutočnosť uvedené v námietke zaujatosti nie sú bez ďalšieho spôsobilé znevážiť žalobcu v očiach tretích osôb. Nie je zrejmé, ako žalobca dospel k výške náhrady nemajetkovej ujmy, túto žalovaný považuje za neprimeranú.

V priebehu konania žalobca navrhol pripustiť zmenu petitu žaloby, rozšíril žiadanú výšku peňažnej satisfakcie na sumu 100.000,-Eur; súd zmenu návrhu svojim uznesením č.k. 2C/109/2010-96 z 29.6.2011 pripustil.

Okresný súd po zistení, že na Okresnom súde v Brezne je pod č.k. 5C/241/2010 vedené konanie medzi tými istými účastníkmi konania, v ktorom žalobca uplatnil nárok na ochranu osobnosti vyplývajúci z námietky zaujatosti podaných totožnou sudkyňou Okresného súdu Kežmarok, v iných veciach, uznesením č.k. 2C/109/2010-126 zo dňa 17.8.2011 spojil veci vedené pod sp.zn. 2C/109/2010 a 5C/241/2010 na spoločné konanie. V konaní 5C/241/2010 žalobca žiadal, aby súd určil, že postupom sudkyne vo veciach OS Kežmarok, sp.zn.2C/83/2008, 4C/183/2008 a 3C/41/2008 sudkyňa o ňom uviedla nepravdivé údaje, že žalobca je chronický sťažovateľ, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých je účastníkom, došlo k zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti. Žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 90.000,-Eur.

V konaní došlo k viacerým procesným návrhom, o ktorých súd rozhodoval - návrh na pripustenie ďalšieho účastníka konania na strane žalovanej, späťvzatie návrhu a ďalšie. V priebehu konania bol ustálený okruh účastníkov na strane žalovaného a to Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, a pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy na sumu 100.000,-Eur (pôvodne pred spojením vecí uplatnené v konaní 2C/109/2010) a sumu 90.000,-Eur (v spojenom konaní 5C/241/2010).

Súd vo veci nariadil pojednávanie a vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, povereného zástupcu žalovaného, výsluchom svedkyne a oboznámením s listinami obsiahnutými v súdnom spise a zistil nasledovný skutkový stav:

Žalobca na pojednávaniach zotrval na podanom návrhu. Vo vzťahu k pasívnej legitimácii žalovaného zdôraznil, že svoje stanovisko opiera o Ústavu Slovenskej republiky, v rozhodovacej činnosti sudca, ktorému vec napadla ako zákonnému sudcovi nekoná vo svojom mene ale v mene Slovenskej republiky. Pokiaľ sudca vo svojej rozhodovacej činnosti označí účastníka spôsobom odporujúcim Občianskemu zákonníku, za konanie sudcu zodpovedá ten, v koho mene sudca koná. Sudca má právo namietat' svoju

zaujatost', ale nesmie na to použiť znevažujúce vyjadrenia o účastníkovi konania. Písomné zdôvodnenie námietok, kde bolo uvedené, že je chronickým sťažovateľom, ktorá sa sústavne sťažuje na činnosť súdi v ktorých je účastníkom považuje za neprípustné, nepravdivé a spôsobilé znevážiť ho medzi sudcami v obvode Krajského súdu Prešov ako aj medzi advokátmi pôsobiacimi v uvedenom regióne. Zdôraznil, že do dňa, kedy sudkyňa písomne zdôvodnila svoju námietku zaujatosti, nepodal voči nej žiadnu sťažnosť, sťažnosť v zmysle zákona o sudcoch a súdoch nepodal ani na iných sudcov k vyšším súdnym inštanciam. Do znevažujúcich tvrdení nekonal ako účastník konaní nič iné ako to, čo mu zaručuje Občiansky súdny poriadok a Ústava Slovenskej republiky. V minulosti v ním podaných sťažnostiach na Ústavný súd Slovenskej republiky mu boli tieto odmietnuté z dôvodov, že voči sudcom nepodal námietku zaujatosti a teda považuje za schizofrenické, pokiaľ ho na jednej strane sudca považuje za kverulanta a na strane druhej Ústavný súd Slovenskej republiky konštatuje, že nevyužíva svoje práva. Sudkyňa JUDr. Jenčová porušila ustanovenia § 1 O.s.p., § 2 O.s.p. ako aj článok 2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a vedome zasiahla do jeho práv ustanovených § 11 Občianskeho zákonníka. Nepovažuje za právne relevantné vyjadrenie žalovaného, že nepreukázal, že zásah vyvolal porušenie jeho práv, nakoľko postačuje, ak zásah voči jeho právam bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie jeho právom chránených záujmov. O oprávnenú kritiku pritom nešlo. Označenie jeho osoby ako chronického sťažovateľa, iným slovom kverulanta, môže u iných osôb vyvolať o ňom predstavu, že je duševne chorý, minimálne, že trpí poruchou osobnosti. Stupeň zásahu považuje za mimoriadne vysoký, pretože bol urobený listinou; v odvolacom konaní rozhodujú senáty takže o veci sa dozvedelo minimálne 15 sudcov a 5 zapisovateľiek. Jeho postavenie v konaniach pred odvolacím súdom sa tým nepochybne zhoršilo. Sú aj iné osoby na Slovensku, ktoré sa súdia v množstve súdnych sporov a nikto ich preto neznevažuje. Poukázal na množstvo prípadov uplatnenia nárokov na ochranu osobnosti pred súdmi Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k výške majetkovej satisfakcie žalobca zdôraznil, že v minulosti pôsobil ako prokurátor, ako sudca, ktorý bol nezákonne odvolaný z funkcie a neskôr rehabilitovaný a tiež pôsobil ako advokát. Dvakrát bol ústavným činiteľom a postavenie advokáta možno považovať tiež za spoločensky významné. V minulosti bol tiež politicky a spoločensky činný, vydal 10 knížiek básní. Je teda spoločenský aktívny a jeho osobu nie je možné považovať vo vzťahu k iným sudcom uplatňujúcim nároky na ochranu osobnosti za menejcennú.

Na otázky žalobca výslovne uviedol, že za nepravdivé tvrdenia považuje tvrdenia o tom, že je údajne chronický sťažovateľ a sťažuje sa vo všetkých súdnych veciach, v ktorých je účastníkom, tieto tvrdenia znižujú jeho morálny profil, jeho osobnostné vlastnosti. Každá osoba takto označená sa považuje za kverulanta, čo v zmysle psychológie predstavuje poruchu osobnosti. Mohlo a malo to viesť k tomu, že nedokáže reálne posudzovať konanie na súde, je tým mimoriadne znevážený. Aj sudca musí rešpektovať zákonné práva účastníka konania a nesmie ho znevažovať. Vo vzťahu k otázke, aké následky vyvolalo žalobcom tvrdené porušenie osobnostných práv žalobca opakovane zdôraznil, že zákon nevyžaduje vznik následku ale stačí ohrozenie. Poukázal na to, že je od 2004 obvinený a obžalovaný v trestnej veci vedenej pred OS Kežmarok, za 7 rokov od podania obžaloby nebola vec rozhodnutá. Sudcovia Okresného súdu Kežmarok svojimi prieťahmi a nezákonným postupom sa pokúšajú o jeho osobe vytvoriť záver, že je chronický sťažovateľ, kverulant. Nedostatok dôkazov voči jeho osobe v trestnej veci sudcovia vedome nahrádzajú tvrdeniami o jeho osobe, že je chronický sťažovateľ. Namietané tvrdenia sudkyne voči nemu mohla použiť jeho bývalá manželka ako jediná svedkyňa proti nemu a tiež tvrdenia svedkyne mohli byť voči nemu zneužitú prokuratúrou. Sudcovia Okresného súdu Kežmarok úmyselne tvrdia o ňom nepravdivé skutočnosti v snahe dokázať, že je úchylný sťažovateľ a týmto konaním je ovplyvnený aj Krajský súd v Prešove, je výrazne sťažené uplatnenie jeho práv obžalovaného v trestnej veci ale aj ako účastníka konania v civilných veciach. Konanie sudkyne nebolo omylom, nedbanlivosťou ani oprávnenou kritikou ale cieľavedome vedie k tomu, aby bol vnímaný ako chorá osobnosť sudcami Krajského súdu v Prešove. U neho označenie ako chronického sťažovateľa vyvoláva pocit menejcennosti voči sudcom či iným účastníkom konania, všetci sudcovia OS Kežmarok o ňom tvrdia, že je sťažovateľ, pre jeho údajné sťažovateľstvo neriešia jeho zákonné veci riadne a včas, tvrdenia založené do spisu viedli u zamestnancov súdu k tomu, že ho vnímajú negatívne. Predseda OS Kežmarok mu oznámil, že sudcovia uvedeného súdu nemajú v dôsledku jeho sťažností a námietok záujem na prejednávaní jeho vecí. Konanie sudkyne JUDr. Jenčovej, JUDr. Ťažkého, JUDr. Majernička a JUDr. Borovskej je účelové a ovplyvnené nepriateľským pohľadom sudcov na jeho osobu.

Na následnom pojednávaní žalobca zdôraznil, že podľa jeho názoru sudkyňa vo svojich vyjadreniach pre odvolací súd v Prešove zo dňa 9.2. a 11.2.2010 konala jednoznačne v úmysle znevážiť ho, urobiť z neho duševne chorého či osobnostne chorého sťažovateľa a tak sa mu pomstiť z dôvodov jeho úspechu pred Ústavným súdom. OS Kežmarok sa o jeho úspechu pred Ústavným súdom SR dozvedel niekoľko mesiacov pred tým, ako sa sudkyňa dopustila inkriminovaných výrokov voči jeho osobe. Žalovaná strany porušila tak článok 12 ods.4 Ústavy Slovenskej republiky, nikomu nemôže byť spôsobená ujma z dôvodu, že uplatní svoje základné práva a slobody na Ústavnom súde Slovenskej republiky alebo na inom orgáne. Stupeň zásahu je o to významnejší, že k nemu došlo konaním sudcu a verejného činiteľa v piatich prípadoch, kde bola o jeho osobe písomne uvedená nepravda. Tvrdenia žalovaného, že sa nezhoršil jeho stav, resp. nedošlo k nedostatku financií pre dotknuté výroky pre rozhodnutie vo veci nie je relevantné a podstatné. Zdôraznil, že pre úspech v konaní postačuje, aby zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv fyzickej osoby. V čase, keď došlo k jeho označeniu za chronického sťažovateľa, na takéto označenie nebol žiaden dôvod a ani v súčasnosti, kedy vedie viac ako 20 súdnych sporov rôzneho charakteru, nemôže takáto skutočnosť byť dôvodom, aby ho niekto označoval v súdnych konaniach či mimo nich ako to urobila žalovaná strana.

Podľa vyjadrenia žalobcu vec nebolo možné riešiť inak, ako uplatnením nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch; mohol si vybrať, ktorú formu satisfakcie zásahu do svojich práv bude žiadať a či ich bude kumulovať alebo bude žiadať samostatne niektoré z možných spôsobov reparácie. Poukázal na svoj zdravotný stav, správu z Fakultnej nemocnice v Bratislave z hospitalizácie z roku 2002, kedy sa podrobil psychologickému vyšetreniu. Zdôraznil, že písomné nepravdivé zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti mu spôsobili psychickú ujmu, zhoršili jeho prejavy parkinsonizmu v smere tremoru hlavy a pravej ruky. Nie je pritom podstatné, aby on ako dotknutá osoba musel byť v dôsledku psychickej ujmy hospitalizovaný na psychiatrii, postačuje logický a rozumný záver, že u takej osoby vzhľadom na jej konštitúciu výroky sťažili jej každodenný život a vyvolali v nej frustráciu.

Žalovaný v konaní na pojednávaní žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, žalovaný nie je pôvodcom zásahu do osobnostných práv, ktorý namieta žaloba. Žalobcom namietaný zásah nie je neoprávneným zásahom a aj keby, nie je spôsobilý akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Poukázal na to, že podľa jeho názoru sudkyňa JUDr. Jenčová len oznámila subjektívne dôvody, pre ktoré sa v prejednávanej veci cítila zaujatá, plnila tak len svoju povinnosť podľa § 15 ods.1 O.s.p.. Z vyjadrenia sudkyne je zrejmé, že nejde o oficiálne stanovisko orgánu štátu ale ide o uvedenie subjektívnych dôvodov, pre ktoré sa sudkyňa cítila zaujatá; nešlo o vyjadrenie, ktoré by malo smerovať k znevažovaniu žalobcu. Uvedenie subjektívnych dôvodov, pre ktoré sa sudkyňa cítila zaujatá nie je možné hodnotiť kvalitou pravda - nepravda. Tvrdenia sudkyne neboli prednesené verejne, sú obsahom listín, ktoré sú súčasťou súdnych spisov, prístup k listinám má len obmedzená skupina ľudí, ktoré sú viazané mlčanlivosťou. Nie je preukázané, že by sa vyjadrenia sudkyne akokoľvek prejavili v ďalších konaniach pred OS Kežmarok alebo pred OS Brezno. Postup príslušných orgánov v týchto konaniach, len preto, že k nemu došlo po vyjadrení sudkyne nemá žiaden súvis s uvedeným vyjadrením. Vyjadrenia sudkyne nie sú skutkovými tvrdeniami a nie sú ani hodnotiacim úsudkom; ide len o uvedenie subjektívnych dôvodov, pre ktoré sa sudkyňa cítila zaujatá. Jej tvrdenia nemali difamačný charakter, tento nádych získali až vtedy, ako ich žalobca interpretoval, vyostřil a precenil. Oznámenie subjektívnych dôvodov pre ktoré sa sudkyňa cítila zaujatá nie je spôsobilé podrobiť skúmaniu či pravdivosti.

Svedkyňa JUDr. Iveta Jenčová, sudkyňa Okresného súdu Kežmarok v konaní uviedla, že je pravdou, že v jednom zo svojich vyjadrení kde vznášala námietku zaujatosti sa vyjadrila, že žalobca je chronický sťažovateľ. Tento pojem použila ako terminus technicus v širšom slova zmysle, nemala pritom na mysli, že podával sťažnosti v zmysle zákona o súdoch a sudcoch. Vyjadrila sa tak preto, že žalobca podal asi dve ústavné sťažnosti vo veciach vedených na OS Kežmarok a niekoľko žalôb na ochranu osobnosti vo veciach vedených na OS Kežmarok a ktoré sú alebo ktoré boli vedené na OS Kežmarok a ktoré sa týkajú jej alebo jej kolegov. Myslí si, že pokiaľ použila ten pojem, nebola to skutočnosť nepravdivá a skutočnosť, ktorá by mohla poškodiť právo žalobcu na ochranu osobnosti alebo jeho dobré meno. Súdne spisy nie sú verejne prístupné a nemyslí si, že žalobca je tak verejne známou osobou, že by mu to mohlo vyvolať nejakú ujmu. V čase keď obdržala žalobu v tejto veci, zistila, že na OS Kežmarok je vedených 15 vecí, kde je účastníkom žalobca z toho 9 vecí bola ochrana osobnosti žalobcu. V takomto smere hovorila o tom, že podáva sťažnosti a mala na mysli aj to, že sa cíti stále niekým ohrozovaný, že mu stále niekto ubližuje. Svoje vyjadrenie chronický sťažovateľ nemyslela ako kverulant, tento pojem

vo svojej žalobe použil žalobca. Na otázku koľko sťažností podal žalobca voči nej alebo iným sudcom do termínu rozhodovania o jej námietkach sa vyjadriť nevedela, v mnohých veciach sa vyjadrovala k vznesenej námietke žalobcom alebo sama vyslovovala zaujatosť. Sudkyňou na OS Kežmarok je od 1.1.1997, prvá vec, ktorej bol účastníkom konania žalobca jej napadla asi v roku 2007. Už v minulosti sa viackrát vyjadrovala k zaujatosti, prvýkrát slovné spojenie "chronický sťažovateľ" použila začiatkom roku 2010. Svojim konštatovaním "ktorý neustále sťažuje činnosť súdu vo veciach, v ktorých vystupuje ako účastník" mala na mysli tak ako je spomenutý pojem chronický sťažovateľ, že podal na súde voči nej a jej kolegom niekoľko žalôb na ochranu osobnosti, ústavné sťažnosti. Mala pritom na mysli jeho vyjadrovanie v žalobách na ochranu osobnosti, jeho opakované vyjadrovanie nespokojnosti s konaním sudcov OS Kežmarok a pocit, že sa voči nemu vystupuje spôsobom, ako by ho niekto chcel ukrátiť na jeho právach a ublížiť mu. Z jej strany nešlo o snahu "zbaviť sa spisu" ale po vznášaní námietok žalobcov a po zhodnotení obsahu týchto námietok sa vyjadriť aj v tom smere, že by bolo vhodné veci jej odňať za účelom zabezpečenia právnej istoty žalobcu, keďže tento mal pocit opačný. Nevedela sa vyjadriť, v koľkých veciach sama namietala svoju zaujatosť. S trestnou vecou žalobcu, ktorá jej napadla ako štvrtej sudkyňi po vylúčení predchádzajúcich troch sudcov, to súvis nemá. Zdôraznila, že konštatovaním "že v osobe žalobcu ide o chronického sťažovateľa, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu" nemala na mysli podávanie sťažností podľa zákona o súdoch a sudcoch; myslela tým jedine to, že podáva žaloby vo väčšom počte na ochranu osobnosti týkajúce sa jej kolegov alebo ústavné sťažnosti. V konaní, kde je účastníkom konania žalobca, bola už aj disciplinárne riešená a postihnutá disciplinárnym súdom, bola uznaná vinnou a boli jej uložené zrážky z platu.

JUDr. Iveta Jenčová v konaní vedenom na OS Kežmarok pod sp.zn. 3C/65/2009 písomným podaním zo dňa 12.2.2010 oznámila predsedovi súdu, že sa vo veci cíti byť predpojatou z prejednávania a rozhodovania, nakoľko účastníkom konania je E. S. H.. V písomnom podaní uviedla, že v inej právnej veci podal E.. S. H. ústavnú sťažnosť a Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil na základe tejto sťažnosti, že boli porušené jeho práva a priznal mu z titulu porušenia jeho práv finančnú kompenzáciu. Napriek skutočnosti, že nie vo všetkých zistených obdobiach priet'ahov v tomto konaní bola vec pridelená do jej senátu, bol voči nej podaný návrh na disciplinárne konanie, ktorú skutočnosť sa dozvedela pri osobnom pohovore, na ktorý bola predvolaná dňa 8.2.2010. S poukazom na skutočnosť, že podaný návrh na disciplinárne konanie má voči nej závažné dôsledky vyplývajúce z platnej právnej úpravy, podľa ktorej je disciplinárne konanie vedené, a to ešte aj pred tým, ako bude vo veci tohto konania právoplatne rozhodnuté, pociťuje voči účastníkovi konania subjektívnu zaujatosť a nie je schopná vo veci objektívne konať a rozhodnúť. Podotkla, že "ide o chronického sťažovateľa, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých vystupuje ako účastník konania". Samotný ústavný súd pri riešení ústavnej sťažnosti vo veci vedenej pod sp.zn. 4C 456/2000 konštatoval, že sám sťažovateľ svojim správaním prispel k zisteným priet'ahom v konaní. Vyslovila, že sa cíti byť predpojatá pre konanie a rozhodovanie všetkých právnych vecí, kde účastníkom konania je E.. S. H.. Krajský súd v Prešove svojim uznesením č.k. 2NcC 5/2010 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Iveta Jenčová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci 3C 65/2009 Okresného súdu Kežmarok. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že v písomnom podaní zo dňa 12.2.2010 predsedovi súdu sudkyňa okrem iného podotkla, že v osobe účastníka konania ide o chronického sťažovateľa, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých vystupuje ako účastník konania.

JUDr. Iveta Jenčová v konaní vedenom na OS Kežmarok pod sp.zn. 2C/83/2008 písomným podaním zo dňa 9.2.2010 oznámila predsedovi súdu, že sa vo veci cíti byť predpojatou z prejednávania a rozhodovania, nakoľko účastníkom konania je E.. S. H.. Uvedenú predpojatosť odôvodnila rovnako ako v konaní 3C/65/2009; v písomnom odôvodnení rovnako uviedla, že chce podotknúť, že "ide o chronického sťažovateľa, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých vystupuje ako účastník konania". Krajský súd v Prešove svojim uznesením č.k. 3NcC 5/2010 zo dňa 5.3.2010 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Iveta Jenčová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 2C 83/2008 a to z dôvodu, že sudkyňou uvádzané dôvody nie sú dostačujúcimi na jej vylúčenie. Krajský súd v odôvodnení okrem iného uviedol, že ak by prejav nespokojnosti (prípadne podania sťažnosti) mal byť predpokladom pre vylúčenie sudcu, účastník konania by mohol jednoduchým spôsobom zasahovať do náhodného výberu sudcu, ktorou sa zabezpečuje ústavou garantované právo na zákonného sudcu a jeho neodňateľnosť.

JUDr. Iveta Jenčová taktiež v konaní vedenom na OS Kežmarok pod sp.zn. 3C/41/2008 písomným podaním zo dňa 9.2.2010 oznámila predsedovi súdu, že sa cíti byť predpojatá z prejednávania a rozhodovania veci; predpojatosť odôvodnila rovnako ako v konaní 3C/65/2009 vrátane uvedenia, že chce podotknúť, že "ide o chronického sťažovateľa, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých vystupuje ako účastník konania". Krajský súd v Prešove svojim uznesením č.k. 15NcC 5/2010 zo dňa 10.3.2010 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Iveta Jenčová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 3C 41/2008 a to z dôvodu, že sudkyňou uvádzané dôvody nie sú dostačujúcimi na jej vylúčenie. Krajský súd v odôvodnení okrem iného rovnako ako v rozhodnutí 3NcC 5/2010 uviedol, že ak by prejav nespokojnosti (prípadne podania sťažnosti) mal byť predpokladom pre vylúčenie sudcu, účastník konania by mohol jednoduchým spôsobom zasahovať do náhodného výberu sudcu, ktorou sa zabezpečuje ústavou garantované právo na zákonného sudcu a jeho neodňateľnosť.

JUDr. Iveta Jenčová zároveň v konaní vedenom na OS Kežmarok pod sp.zn. 4C/183/2008 písomným podaním doručeným OS Kežmarok dňa 12.2.2010 oznámila predsedovi súdu, že sa cíti byť predpojatá z prejednávania a rozhodovania veci; predpojatosť odôvodnila rovnako ako v konaní 3C/65/2009 a ďalších, vyššie uvedených, vrátane uvedenia, že chce podotknúť, že "ide o chronického sťažovateľa, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých vystupuje ako účastník konania". Krajský súd v Prešove svojim uznesením č.k. 5NcC 4/2010 zo dňa 9.3.2010 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Iveta Jenčová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 4C 183/2008 a to z dôvodu, že sudkyňou uvádzané dôvody nie sú dostačujúcimi na jej vylúčenie. Krajský súd v odôvodnení na konštatovanie sudkyne o tom, že účastník konania je chronickým sťažovateľom uviedol, že táto skutočnosť nemôže založiť relevantný dôvod na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci; okrem iného rovnako ako v rozhodnutí 3NcC 5/2010 uviedol, že ak by prejav nespokojnosti (prípadne podania sťažnosti) mal byť predpokladom pre vylúčenie sudcu, účastník konania by mohol jednoduchým spôsobom zasahovať do náhodného výberu sudcu, ktorou sa zabezpečuje ústavou garantované právo na zákonného sudcu a jeho neodňateľnosť.

Krajský súd v Prešove svojim uznesením č.k. 16NcC 6/2010 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Kežmarok JUDr. Iveta Jenčová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 9C/43/09. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že sudkyňa v písomnom podaní zo dňa 12.2.2010 oznámila predsedovi súdu že sa cíti vo veci predpojatá, pričom okrem iného poukázala, že v osobe účastníka konania ide o chronického sťažovateľa, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých vystupuje ako účastník konania (z vyjadrenia OS Kežmarok z čl.112 spisu vyplýva, že v uznesení KS v Prešove je omylom uvedená sp.zn. 9C 43/09; správne má byť 3C 186/09).

Krajský súd v Prešove JUDr. Ivetu Jenčovou nevyvylúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na OS Kežmarok pod sp.zn. 3C 183/2008 (rozhodnutie 19NcC 5/2010), 4C 98/2008 (rozhodnutie 1NcC 5/2010), 2C 57/2008 (rozhodnutie 5NcC 5/2010), 4C 200/2005 (rozhodnutie 17 NcC 6/2010) ani 4C 42/2008 (rozhodnutie 11 NcC/3/2010).Vo všetkých týchto veciach svoju predpojatosť oznámila sudkyňa písomnými podaniami z 9.2.2010 resp. 12.2.2010 a vo všetkých uviedla, že ide o chronického sťažovateľa, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých vystupuje ako účastník konania.

Krajský súd v Prešove svojim uznesením č.k. 18NcC 24/2010 zo dňa 6.12.2010 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Iveta Jenčová je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci sp.zn. 3C/186/2009 Okresného súdu Kežmarok, na základe písomného oznámenia zákonnej sudkyne o tom, že sa cíti byť zaujatou z dôvodu, že E. H. na ňu podal žalobu na ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy na Okresnom súde Brezno.

Krajský súd v Prešove svojim uznesením č.k. 4NcC 7/2011 zo dňa 18.5.2011 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Iveta Jenčová je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 4C/42/2008; námietku vzniesla zákonná sudkyňa dňa 6.5.2011 z dôvodu, že v konaní vedenom pod sp.zn. 2C 109/2010 pred Okresným súdom Brezno bola pripustená do konania na základe návrhu žalobcu. Obdobne rozhodol Krajský súd v Prešove svojim uznesením č.k. 3NcC 8/2011 zo dňa 1.6.2011. V inom konaní ale Krajský súd v Prešove svojim uznesením č.k. 6NcC 16/2010 zo

dňa 30.11.2010 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Kežmarok nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 3C 65/09, na základe písomného oznámenia zákonnej sudkyne, že žalobca na ňu podal žalobu na ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy na Okresnom súde Brezno.

Krajský súd v Prešove rozhodoval a o námietke zaujatosti vznesenej JUDr. Jurajovi Šteffelovi, sudcovi Okresného súdu Kežmarok, vznesenej E. S. H., písomným podaním doručeným OS Kežmarok dňa 11.2.2010; krajský súd rozhodol tak, že uvedený sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí 8C 85/2008 Okresného súdu Kežmarok.

Krajský súd v Prešove svojim rozhodnutím č.k. 8NcC 12/2007-88 zo dňa 16.4.2007 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Kežmarok, vrátane sudkyne JUDr. Ivety Jenčovej, sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí Okresného súdu Kežmarok sp.zn.5P 217/2004. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že sudkyňa vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 24.3.2006 uviedla, že sa vo veci cíti byť zaujatá, nakoľko odporcu osobne pozná z mnohých súdnych pojednávaní, v ktorých v minulosti ako právny zástupca zastupoval účastníkov.

Už v roku 2006 (13.4.2006) a v roku 2007 (8.1.2007) Krajský súd v Prešove svojimi rozhodnutiami 2NcC 22/2006 a 7NcC 38/06 a rozhodol, že sudcovia Okresného súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí Okresného súdu Kežmarok vedených pod sp.zn. 2C 51 2004 a 6P 149/2006 a veci prikázal Okresnému súdu Humenné a to na základe podaní sudcov Okresného súdu Kežmarok o tom, že sa cítia byť zaujatí.

Okresný súd Kežmarok listom z 9.8.2011 oznámil, že E.. S. H. ako žalobca vystupuje pred uvedeným súdom v nasledovných konaniach:

4C 456/00, došlo 3.1.2000, o náhradu škody 800.000,-Sk, c/a A.. Y. P.,
8C 85/08, došlo 1.2.2008, o neplatnosť manželstva, c/a K. H.,
4C 42/08, došlo 5.5.2008, o obnovu konania, c/a Východoslovenská energetika a.s.,
3C 65/09, došlo 22.4.2009, o zrušenie BSM, c/a K. H.,
3C 186/09, došlo 28.9.2009, o náhradu škody, c/a SR, Ministerstvo spravodlivosti SR,
3C 106/10, došlo 28.5.2010, o ochranu osobnosti, c/a Ministerstvo spravodlivosti SR,
2C 90/10, došlo 28.6.2010, o ochranu osobnosti, c/a Ministerstvo spravodlivosti SR,
3C 175/10, došlo 9.9.2010, o diskrimináciu, c/a ÚPSVaR Kežmarok,
2C 153/10, došlo 27.10.2010, na ochranu osobnosti, c/a Ministerstvo spravodlivosti SR,
3C 221/10, došlo 8.11.2010, na ochranu osobnosti, c/a Ministerstvo spravodlivosti SR,
3C 222/10, došlo 8.11.2010, na ochranu osobnosti, c/a K. H.,
4C 131/10, došlo 25.11.2010, na ochranu osobnosti, c/a Ministerstvo spravodlivosti SR,
8C 243/10, došlo 29.11.2010, na ochranu osobnosti, c/a K. H..

Okresný súd Kežmarok na žiadosť súdu oznámil tiež nasledovné skutočnosti:

Do dňa oznámenia zaujatosti písomnými podaniami zákonnej sudkyne (9.2.2010, resp. 12.2.2010) v správnom denníku Okresného súdu Kežmarok, takajúcich sa E.. H. boli zapísané nasledovné veci:

1SprO/289/2008, dátum podania 27.5.2008 - žiadosť ÚS SR o zaslanie spisového materiálu vo veci 4C 456/2000;

1SprO/575/2008, dátum podania 2.12.2008 - odpoveď ÚS SR na žiadosť OS Kežmarok, či ústavný súd stále eviduje sťažnosť žalobcu pre porušenie jeho základných práv a slobôd vo veci 8C 34/2005. MS SR bolo zaslané vyjadrenie E.. L. H. dňa 29.6.2011;

1SprO/270/2009, dátum podania 5.5.2009 - žiadosť prezídia PZ, Úrad boja proti korupcii o poskytnutie písomných podkladov k písomnému trestnému oznámeniu E.. S. H. pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa;

1SprO/452/2009, dátum podania 29.8.2009 - žiadosť ÚS SR o vyjadrenie sa ku sťažnosti E.. S. H. vo veci 6T 260/2004;

1SprO/574/2009, dátum podania 19.10.2009 - Ústavným súdom SR zaslané uznesenie ÚS SR III ÚS 167/2009;

1SprO/12/2010, dátum podania 13.1.2010 - Ústavným súdom SR zaslaný nález ÚS SR III. ÚS 167/2009.

Do dňa oznámenia zaujatosti E.. S. H. vo veciach, v ktorých mal postavenie účastníka konania, prípadne strany a ktoré boli vyhodnotené ako sťažnosť, námietka zaujatosti, sťažnosť na postup sudcu sú evidované nasledovne podania:

3C/65/2009, dátum podania 17.1.2011 - sťažnosť na ESLP;

8C/167/2011, dátum podania 26.1.2011, námietka zaujatosti voči sudkyňi JUDr. Ivete Jenčovej.

Do dňa oznámenia zaujatosti boli vedené disciplinárne konania proti sudcom OS Kežmarok vo veciach, kde účastníkom konania alebo stranou bol žalobca a ktoré disciplinárne konania boli vedené na základe podnetu alebo podania žalobcu:

1Ds 8/2006, dátum podania 21.11.2006 na návrh predsedu OS Kežmarok voči JUDr. Bohuslavovi Majerničkovi;

4Ds 1/2010, dátum podania 5.2.2010 na návrh predsedu OS Kežmarok voči sudkyňi JUDr. Ivete Jenčovej pre nečinnosť vo veci 4C/456/2000.

Zároveň bol predložený zoznam ústavných sťažností podaných E.. S. H. vo veciach prejednávaných OS Kežmarok nasledovne:

Ide o rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 224/2008 s dátumom podania 22.4.2008 - sťažnosť odmietnutá z dôvodu neprípustnosti

II. ÚS 352/2008, dátum podania 14.8.2008, sťažnosť odmietnutá pre nedostatok právomoci ÚS SR

II. ÚS 167/2009, sťažnosť prijatá dňa 7.10.2009 - Nález ÚS SR zo dňa 10.11.2009 s rozhodnutím, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

III. ÚS 140/2010, dátum podania 17.2.2010, sťažnosť odmietnutá;

II. ÚS 325/2010, dátum podania 5.8.2010, sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená;

II. ÚS 390/2010, sťažnosť prijatá 23.9.2010, Nález ÚS SR zo dňa 30.3.2011 s rozhodnutím, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov;

II. ÚS 531/2010, sťažnosť prijatá 9.12.2010 - Nález ÚS SR zo dňa 30.3.2011 s rozhodnutím, že bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa sťažnostného denníka Okresného súdu Kežmarok ako sťažnosti boli vyhodnotené veci vedené v Spr. Okresného súdu Kežmarok ako Spr. 10008/2009, 10021/2008, 10031/2008, 10012/2009, 10018/2009 a 10005/2010.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojim uznesením č.k. III. ÚS 121/09-10 zo dňa 28.4.2009 sťažnosť E.. S. H. odmietol pre neprípustnosť. Sťažnosť bola súdu doručená dňa 23.2.2009.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojim uznesením č.k. I. ÚS 337/09-9 zo dňa 28.10.2009 sťažnosť E.. S. H. svojim uznesením odmietol z dôvodu neprípustnosti. Sťažnosť bola súdu doručená dňa 10.9.2009.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojim uznesením č.k. I. ÚS 224/08-10 zo dňa 3.7.2008 sťažnosť E.. S. H. svojim uznesením odmietol z dôvodu neprípustnosti. Sťažnosť bola súdu doručená dňa 22.4.2008.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojim uznesením č.k. II. ÚS 136/2011-7 zo dňa 6.4.2011 sťažnosť E.. S. H. odmietol ako neprípustnú. Sťažnosť bola súdu doručená 24.2.2011, týkala sa postupu Okresného súdu Brezno vo veci 3C 168/2010. Sťažnosť bola odmietnutá z dôvodu, že sťažovateľ nevyčerpal účinné zákonné prostriedky nápravy v rámci okresného súdu.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojim uznesením č.k. I. ÚS 349/2010-9 zo dňa 30.9.2010 sťažnosť E.. S. H. odmietol ako zjavne neopodstatnenú; rozhodoval na základe sťažnosti doručenej dňa 22.4.2010.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojim uznesením č.k. II. ÚS 352/08-8 zo dňa 24.9.2008 sťažnosť E.. S. H. odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky; sťažnosť bola súdu doručená 14.8.2008 a týkala sa veci vedenej pred Okresným súdom Kežmarok v konaní vedenom pod sp.zn. 1T 74/05.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojim uznesením č.k. III. ÚS 167/09-40 rozhodol, že základné právo E.. S. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp.zn. 4C 456/2000 porušené boli, bolo mu priznané finančné zadostučinenie vo výške 1.800,-Eur. Sťažnosť bola prijatá

dňa 7.10.2009. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky svojim uznesením č.k. II. ÚS 531/2010-35 rozhodol o porušení základného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp.zn. 1T 237/98, bolo mu priznané primerané zadosťučinenie vo výške 300 Eur. Obdobne o porušení základného práva žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol v konaní II. ÚS 390/2010, priznal zadosťučinenie vo výške 2.500,-Eur.

Žalobca ako dôkaz predložil oznámenie Európskeho súdu pre ľudské práva o jeho sťažnosti č.6803/11, H. proti Slovensku, podľa ktorého oznámenia Európsky súd pre ľudské práva dňa 22.3.2011 rozhodol vyhlásiť sťažnosť podanú dňa 18.1.2011 za neprijateľnú. Text samotnej sťažnosti žalobca pripojil.

Do súdneho spisu bolo vo fotokópii doložené Uznesenie Prezídia Policajného zboru, Úrad boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Východ, ČVS: PPZ-9/BPK-V-SV-2007 zo dňa 20.7.2007, ktorým poverený príslušník vec podozrenia zo spáchania prečinu ohovárania podľa § 373 ods.1 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť JUDr. Štefan Ťažký, JUDr. Erika Borovská a JUDr. Bohuslav Majerniček, sudcovia Okresného súdu v Kežmarku. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že trestné oznámenie bolo podané dňa 13.6.2007 na Obvodnom oddelení PZ v Kežmarku E.. S. H. v súvislosti s oznámeniami uvedených sudcov v rozhodovaní o námietke zaujatosti, ktoré odôvodnili uvedením nepravdivých tvrdení o osobe E.. S. H. spôsobilých v značnej miere poškodiť ho v zamestnaní.

Žalobca doložil Uznesenie vyšetrovateľa PZ ČVS: PPZ-337/BPK-B-2008 zo dňa 23.6.2009, ktorým bolo jeho podanie odmietnuté, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods.2 Trestného zákona.

Podľa predloženého uznesenia Okresného riaditeľstva PZ Kežmarok ČVS: ORP-225/KP-KK-2011 zo dňa 16.6.2011 oznámenie oznamovateľa E.. S. H. pre podozrenie z prečinu krivé obvinenie, ktorého sa mal dopustiť JUDr. Richard Bureš, predseda Okresného súdu Kežmarok tým, že mal podať na oznamovateľa trestné oznámenie bolo odmietnuté, nakoľko nie je dôvod na postup na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods.2 Trestného poriadku.

Podľa uznesenia Prezídia PZ, Úrad boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Východ, ČVS: PPZ-149/BPK-V-2010 zo dňa 7.4.2011 konajúci vyšetrovateľ vec trestného oznámenia E. S. H. o podozrení zo spáchania zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, ktorého sa mal dopustiť sudca Okresného súdu Kežmarok JUDr. Juraj Šteffel, odovzdal predsedovi Krajského súdu v Prešove, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania ale ide o skutok, ktorý by predseda Krajského súdu v Prešove mohol posúdiť ako disciplinárne previnenie podľa zákona o sudcoch a prísediacich. JUDr. Anton Lukáč, podpredseda Krajského súdu v Prešove žalobcovi dňa 19.7.2011 oznámil, že po oboznámení spisu nezistil, žeby sa sudca Juraj Šteffel dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 116 zákona o sudcoch a prísediacich.

Podľa uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. VII/1 Gn 2378/06-29 zo dňa 25.1.2007, prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR vo veci trestného oznámenia E.. S. H. na JUDr. Bohuslava Majernička, sudcu Okresného súdu v Kežmarku, pre podozrenie zo spáchania prečinu marenia úlohy verejným činiteľom rozhodol podľa § 193 ods.1 písm.b) Trestného poriadku tak, že sťažnosť oznamovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa o odovzdaní veci na disciplinárne konanie zamietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Žalobca podal na Okresný súd Kežmarok dňa 5.3.2010 písomné podanie označené ako sťažnosť na nečinnosť vo vzťahu k postupu zákonného sudcu JUDr. Bohuslava Majernička v trestnej veci vedenej pod sp.zn. 1T 74/05. Zároveň v písomnom podaní doručenom Okresnému súdu Kežmarok dňa 27.7.2009 sa žalobca sťažoval na postup v konaní 1T 74/05, namieta postup a závery znalcov, ktoré mali byť urobené na objednávku prokuratúry tak, aby bol psychopat - kverulant. Poukázal na to, že všetky dôkazy jasne ukazujú, že voči nemu bola vykonštruovaná vec, ktorá nemá v demokratickej spoločnosti konkurenciu. Vo veci 1T 74/2005 predseda Okresného súdu Kežmarok rozhodoval o opakovanej sťažnosti žalobcu (listom zo dňa 17.2.2011), v nadväznosti na ktoré stanovisko žalobca podal nesúhlas s vybavením opakovanej sťažnosti so žiadosťou o predloženie veci ministerke spravodlivosti SR.

Podanie podnetu na vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti voči sudcom OS Kežmarok, a to JUDr. Ivete Jenčovej a JUDr. Bohuslavovi Majerničkovi preukazuje oznámenie Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa

8.2.2010 a podnet žalobcu zo dňa 31.5.2011. Podanie podnetu na predsedu OS Kežmarok preukazuje korešpondencia žalobcu s MS SR na čl. 268 spisu.

Z podania žalobcu vyplýva, že po výsluchu svedkyne podal dňa 6.10.2011 trestné oznámenie na JUDr. Jenčovou, pre podozrenie z trestného činu krivej výpovede a krivej prísahy a prečinu ohovárania, ktorého sa mala dopustiť dňa 4.10.2011 ako svedkyňa vo veci spisovej značky 2C/109/2010 na pojednávaní na Okresnom súde Brezno. Jeho trestné oznámenie bolo konajúcim vyšetrovateľom PZ OR PZ v Brezne uznesením ČVS: ORP-433/OVK-BR-2011 zo dňa 4.11.2011 odmietnuté, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods.2 Trestného poriadku a to z dôvodu, že neboli naplnené obligatórne znaky ani prečinu krivá výpoveď a krivá prísaha ani prečinu ohováranie podľa ustanovení Trestného zákona. Proti uvedenému uzneseniu žalobca podal dňa 14.11.2011 sťažnosť. Následne konajúci vyšetrovateľ svojim prípisom zo dňa 14.3.2012 upovedomil žalobcu o začatí trestného stíhania uznesením z 13.3.2012.

Žalobca preukázal, že do 30.6.2003 bol zapísaný v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory a to oznámením Slovenskej advokátskej komory zo dňa 30.6.2003. Podľa Osvedčenia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2140/1991-30 zo dňa 15.8.1991 pracovný pomer žalobcu, bývalého sudcu na Krajskom súde v Bratislave skončil dňa 14.9.1983 neplatne z dôvodov postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva. Zároveň preukázal že sa dňa 31.10.1977 podrobil záverečnej skúške ako právny čakaťel z obvodu Krajskej prokuratúry v Bratislave záverečnej skúške; ústredná skúšobná komisia GP SSR ho uznala za spôsobilého vykonávať funkciu prokurátora alebo vyšetrovateľa prokuratúry.

Žalobca do súdneho spisu doložil taktiež lekárske nálezy, poukázal na medializované informácie vo vzťahu k uplatňovaniu práva na ochranu osobnosti v iných právnych veciach.

Žalovaný v konaní do súdneho spisu predložil časť z listu predsedu Okresného súdu Kežmarok z neuvedeného dátumu, v ktorom predseda súdu uvádza nasledovné: "žalobca je osobou, ktorá sa často objavuje v spisoch, ktoré sa vybavujú na Okresnom súde Kežmarok, na OS Humenné ako aj na OS Brezno a musím Vám oznámiť, že neprejde týždeň, aby som sa nezapodieval ako predseda súdu jeho podaniami, sťažnosťami a podnetmi. V každom prípade musím uznať, že všetky osoby žijúce na území tohto štátu majú právo obracať sa na súdy so svojimi problémami a pokiaľ sa zistilo, že súdy pochybili, má aj menovaný účastník všetky zákonné práva, tak ako ostatní. Stalo sa pri tom aj to, že tunajší súd E.. H. vyhovel a keď sa stalo, že sme neodpovedali včas na jeho sťažnosť, tak som sa mu v rámci svojej pozície aj ospravedlnil".

Podľa Čl.19 Ústavy Slovenskej republiky

1. Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.
2. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.
3. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Zo samotnej žaloby vyplýva, že v súdnom konaní uplatnený nárok je nárokom na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. V kontexte žaloby a vyjadrení žalobcu je zrejmé, že dotknutým osobnostným právom malo byť právo na ochranu cti a ľudskej dôstojnosti. Ochranu osobnosti pritom v slovenskom právnom systéme upravujú viaceré odvetvia práva. Občianskoprávna

úprava ochrany osobnosti pritom vychádza z Ústavy Slovenskej republiky (druhý oddiel Ústavy - Základné ľudské práva a slobody); vo vzťahu k uplatnenému nároku je to je čl.19. Predmetom občianskoprávnej ochrany sú imateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka, ktorými sú meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a iné, ide o osobnostné práva spojené s osobnosťou človeka. Výpočet osobnostných práv uvedených v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka je len demonštratívny. Jednotlivé predmety ochrany osobnosti v občianskom práve sa tak členia na ochranu

- života a zdravia,
- cti a ľudskej dôstojnosti,
- súkromia,
- mena,
- prejavov osobnej povahy.

Vo vzťahu k ochrane cti a ľudskej dôstojnosti, jej predmetom je česť a dôstojnosť fyzickej osoby v rozmanitých spoločenských vzťahoch a to v jeho spoločenských vzťahoch ako aj vo vzťahu k ostatným fyzickým osobám. Česť fyzickej osoby má dôležitý význam pre jej vzťah k iným fyzickým osobám ako aj k ostatným účastníkom občianskoprávných vzťahov; česť fyzickej osoby významne ovplyvňuje jej postavenie v spoločnosti. Občiansky zákonník chráni fyzickú osobu proti rozširovaniu nepravdivých tvrdení a to bez rozdielu, akými prostriedkami k nim dôjde. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, dotknutá osoba je oprávnená uplatniť právne prostriedky na ochranu osobnosti, dané jej ustanoveniami Občianskeho zákonníka, najmä sa môže domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov (ak porušenie práva trvá), aby sa odstránili následky takýchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods.1 Občianskeho zákonníka). V prípade, ak by takéto zadosťučinenie bolo nedostatočné, má dotknutá osoba právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Takéto práva patria fyzickej osobe v prípade, že došlo k neoprávnenému zásahu do cti a ľudskej dôstojnosti, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu; zákon a rozhodovacia prax súdov nevyžaduje, aby došlo k porušeniu práva, postačí objektívna spôsobilosť zásahu spôsobiť ujmu. Na uplatnenie práva na ochranu osobnosti je aktívne legitimovaná vždy tá fyzická osoba, voči ktorej neoprávnený zásah smeroval a ktorej mohol ujmu spôsobiť. Subjektom neoprávneného zásahu môže byť fyzická osoba ako aj právnická osoba, pričom neoprávnený zásah je spôsobený právnickou osobou, ak je preukázané, že fyzická osoba (ktorá fakticky zásah spôsobila) konala v rámci plnenia úloh, resp. činností právnickej osoby. Ochrany osobnostného práva je možné domáhať sa na súde.

Súd rozhodujúci o žalobe a tvrdeniach v nej uvedených vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, oboznámil sa so stanoviskom žalovaného, vylúčil svedkyňu JUDr. Ivetu Jenčovú, ktorej vyjadrenia v rámci vyslovenia zaujatosti mali podľa tvrdení žalobcu porušiť jeho osobnostné práva a zároveň vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozsiahlym spisovým materiálom, ktorý predovšetkým tvorili rozhodnutia súdov (vrátane Ústavného súdu) vo veciach týkajúcich sa žalobcu.

Podľa § 14 Občianskeho súdneho poriadku

1. Sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.
2. Na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní.
3. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa § 15 Občianskeho súdneho poriadku,

1. Ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. V konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Predseda súdu môže prideliť vec inému sudcovi, ak s tým sudca, o ktorého vylúčenie ide, súhlasí; pridelenie zabezpečí podľa osobitného predpisu. Ak ide o vylúčenie sudcu podľa § 14 ods. 1 a predseda súdu má za to, že nie je dôvod pochybovať o nezaujatosti sudcu, predloží vec na rozhodnutie súdu uvedenému v § 16 ods. 1. Na opakované oznámenia tých istých skutočností súd neprihliadne, ak už o nich nadriadený súd rozhodol; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.
2. Ak skutočnosti podľa odseku 1 predpokladajú vylúčenie aj ďalších sudcov toho istého súdu, sudca pripojí k oznámeniu aj vyjadrenia týchto sudcov.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za nesporne preukázané, že sudkyňa Okresného súdu Kežmarok, JUDr. Iveta Jenčová, vo veciach, v ktorých bola zákonnou sudkyňou, dňa 9.2.2010 resp.

12.2.2010 predsedovi súdu oznámila svoju predpojatosť prakticky totožnými písomným podaniami nasledovného znenia:

"V predmetnej právnej veci, vedenej na tunajšom súde pod vyššie uvedenou spisovou značkou, kde účastníkom konania je E. S. H.

cítim sa byť predpojatá

z prejednávania a rozhodovania.

Mnou vyslovenú námietku predpojatosti v právnej veci odôvodňujem tým, že účastníkom konania je E.. S. H..

V inej právnej veci vedenej na tunajšom súde pod spisovou značkou 4C 456/200, ktorá bola výnimkou predsedu súdu pridelená do môjho senátu, podal E.. S. H. ústavnú sťažnosť a Ústavný súd Slovenskej republiky na základe tejto sťažnosti vyslovil, že boli porušené jeho práva a priznal mu z titulu porušenia jeho práv finančnú kompenzáciu.

Napriek skutočnosti, že nie vo všetkých zistených obdobiach priťahov v tomto konaní, ktoré boli ústavným súdom vytknuté a konštatované, bola vec pridelená do môjho senátu, bol voči mne podaný návrh na disciplinárne konanie. Túto skutočnosť som sa dozvedela pri osobnom pohovore, na ktorý som bola predvolaná dňa 8.2.2010 o 14.00 hod.

S poukazom na skutočnosť, že podaný návrh na disciplinárne konanie voči mojej osobe, má voči mne závažné dôsledky vyplývajúce z platnej právnej úpravy, podľa ktorej je disciplinárne konanie vedené, a to ešte pred tým, ako bude vo veci tohto konania právoplatne rozhodnuté, pociťujem voči tomuto účastníkovi konania subjektívnu zaujatosť a nie som schopná vo veci objektívne konať a rozhodnúť. Ďalej chcem podotknúť, že ide o chronického sťažovateľa, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých vystupuje ako účastník konania.

Samotný ústavný súd pri riešení ústavnej sťažnosti vedenej pod sp.zn. 4C 456/2000 konštatoval, že sám sťažovateľ svojim správaním podstatnou mierou prispel k zisteným prietahom v konaní.

Berúc do úvahy tieto reálne dané skutočnosti na strane mojej a poukazujúc na skutočnosť, podľa ktorej sa výnimkou z pridelenia vecí zákonnému sudcovi dostala do môjho senátu každá jedna vec, v ktorej je E.. S. H. účastníkom konania /zo senátu 3C a 4C, kde sú už sudcovia vo veciach E.. S. H. vylúčení/, sa cítim byť predpojatá pre konanie a rozhodovanie všetkých právnych vecí, kde účastníkom konania je E.. S. H..

V súlade s ustanovením § 15 Občianskeho súdneho poriadku vyslovujem týmto svoj súhlas na pridelenie právnej veci inému zákonnému sudcovi."

V zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku sudca je vylúčený z prejednávania veci, ak možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti so zreteľom na jeho pomer k veci, jeho pomer k účastníkom konania, prípadne so zreteľom na jeho pomer k zástupcom účastníka konania. Z vyslovenej zaujatosti konajúcou sudkyňou je zrejmé, že svoju predpojatosť vyslovila s prihliadnutím na pomer k účastníkovi konania, ktorým bol v prejednávaných veciach žalobca, E.. S. H.. Dôvodom pre vylúčenie sudcu pre jeho pomer k účastníkovi konania môže byť skutočnosť, že účastník konania je mu osobou blízkou a rovnako aj jeho prípadný priateľský alebo nepriateľský vzťah k účastníkovi konania. Musí ísť pritom o taký osobný vzťah sudcu a takej intenzity, ktorý je spôsobilý vyvolať pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Oznamenie vylúčenia podľa § 15 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku nie je len právom sudcu, ale aj jeho povinnosť, iný postup zakladá sudcovi disciplinárne previnenie podľa zákona o sudcoch a prísediach. Oznamenie vylúčenia musí sudca urobiť neodkladne ako sa o skutočnostiach, zakladajúcich dôvod vylúčenia dozvie.

V zmysle vyššie konštatovaných skutočností je súd toho názoru, že pokiaľ zákonná sudkyňa oznámila svoju zaujatosť predsedovi súdu, plnila svoju zákonnú povinnosť podľa Občianskeho súdneho poriadku; z kontextu a obsahu oznámenia zaujatosti vyplýva, že tak urobila bezprostredne po tom, ako jej bolo oznámené, že bol voči nej podaný návrh na disciplinárne konanie v dôsledku nálezu ústavného súdu, že práva účastníka konania boli porušené. Žalobcom namietanou formuláciou vo vyslovení predpojatosti je formulácia "Ďalej chcem podotknúť, že ide o chronického sťažovateľa, ktorý sa sústavne sťažuje na činnosť súdu vo veciach, v ktorých vystupuje ako účastník konania.", ostatný obsah žalobcom namietaný nebol. Žalobca uvedenú formuláciu považuje za nepravdivú, spôsobilú porušiť jeho osobnostné práva, konkrétne osobnostné právo na ochranu cti a ľudskej dôstojnosti.

Pri posudzovaní, či uvedená formulácia je spôsobilou porušiť právo na ochranu osobnosti, tu právo na zachovanie občianskej cti a ľudskej dôstojnosti súd prihliadol na nasledovné skutočnosti:

Krajský súd v Prešove rozhodujúc o vyslovení zaujatosti zo strany zákonnej sudkyne vo všetkých posudzovaných prípadoch rozhodol tak, že sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, vo svojich rozhodnutiach namietanú formuláciu podrobil kritike v tom smere, že ani prípadné podávanie sťažnosti nemôže byť dôvodom pre vylúčenie sudcu; Krajský súd v Prešove sudkyňou uvádzané dôvody nepovažoval za dostatočné pre vylúčenie sudcu. K odňatiu účastníka konania zákonnému sudcovi tak nedošlo.

Listinu - vyslovenie predpojatosti o namietanom obsahu a jej obsah nemožno považovať za tvrdenie urobené verejne. Táto listina je založená v súdnych spisoch, v ktorých bola zaujatosť namietaná a smerovala predsedovi Okresného súdu Kežmarok, pričom o vylúčení, resp. nevyvylúčení rozhodovali senáty Krajského súdu v Prešove. Osoby, ktoré mali možnosť sa s uvedeným obsahom listín oboznámiť, sú povinné o týchto skutočnostiach zachovávať mlčanlivosť a nijakým spôsobom nebolo preukázané, že by sa v dôsledku namietaných formulácií zhoršilo postavenie žalobcu ako účastníka konania, či už na Okresnom súde Kežmarok alebo na Krajskom súde v Prešove.

Zo strany konajúcej sudkyne vo vyslovení zaujatosti išlo len o uvedenie subjektívnych dôvodov, pre ktoré sa cítila byť vo veciach zaujatá, na ktoré vyslovenie zaujatosti bola v zmysle zákona povinná, aj keď sa ňou uvádzané dôvody vrátane namietanej formulácie boli podľa rozhodnutí Krajského súdu v Prešove nedostatočné. Z rozhodnutí Krajského súdu v Prešove pritom vyplýva, že pravdivosťou namietaného tvrdenia sa ani nezaoberali, nakoľko aj keby namietaná formulácia bola pravdivá, nebol by to dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu.

Nakoľko zo strany konajúcej sudkyne išlo len o uvedenie subjektívnych dôvodov, nemožno ich považovať za skutkové tvrdenie, prípadne hodnotiaci úsudok a nemožno ich bez ďalšieho oddeliť od ďalších tvrdení uvedených vo vyslovení predpojatosti. Z obsahu uvedenej listiny má súd zato, že subjektívnym dôvodom pre vyslovenie zaujatosti bolo podanie návrhu na disciplinárne konanie, pre ktorý sa zákonná sudkyňa vyslovila, že voči žalobcovi ako účastníkovi konania pociťuje subjektívnu zaujatosť, pre ktorú nie je schopná vo veci konať a rozhodnúť. Namietaná formulácia je k uvádzanému dôvodu zaujatosti podľa názoru súdu formuláciou nadbytočnou a navyše pomerne nešťastne formulovanou, avšak bez toho, aby sama o sebe bola spôsobilá privodiť žalobcovi ujmu, najmä ak nebola urobená verejne, oboznámil sa s ňou len úzky okruh osôb, a nebolo preukázané, že by sa v tom dôsledku postavenie žalobcu ako subjektu právnych vzťahov akýmkoľvek spôsobom zhoršilo.

Je potrebné zároveň poukázať na skutočnosť, že aj keď nebolo preukázané, že by do dňa vyslovenia zaujatosti žalobca podával sťažnosti podľa zákona o súdoch (okrem podaní vedených v denníku Spr Okresného súdu Kežmarok pod Spr. 10008/2009, 10021/2008, 10031/2008, 10012/2009, 10018/2009 a 10005/2010), z jeho strany pred vyslovením predpojatosti došlo k podaniu viacerých trestných oznámení na sudcov OS Kežmarok ako to vyplýva zo žalobcom predložených rozhodnutí a zároveň aj k ústavným sťažnostiam, ktoré z časti boli Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnuté ako neopodstatnené. Nemožno tak konštatovať, že by zo strany žalobcu nedošlo k podaniu žiadnej sťažnosti (či už podľa zákona o súdoch alebo ústavnej sťažnosti). Uvedenú skutočnosť súd ale nevyhodnotil na neprospech žalobcu, najmä pokiaľ uplatňoval práva dané mu právnym poriadkom Slovenskej republiky a to či už vo forme trestných oznámení, námietok zaujatosti, sťažností alebo ústavných sťažností. Na neprospech žalobcu tak neurobil ani Krajský súd v Prešove rozhodujúci o vylúčení, resp. nevyvylúčení zákonnej sudkyne vo veciach, v ktorých bol účastníkom žalobca a v ktorých zákonná sudkyňa svoju predpojatosť namietala.

V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti súdu dospel k záveru, že žaloba čo do základu uplatneného nároku nie je dôvodná, nakoľko mal zato, že k zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti v časti týkajúcej sa občianskej cti a ľudskej dôstojnosti a ochrany mena z vyššie uvedených dôvodov nedošlo. Súd sa stotožnil s konštatovaním žalovaného predneseného na pojednávaní, podľa ktorého vyjadrenie zákonnej sudkyne samo o sebe a kontexte celého vyjadrenia predpojatosti nemali difamačný charakter, ktorý nádych získali až potom, ako ich žalobca interpretoval a vyostřil. Nakoľko súd vyhodnotil právny základ uplatneného nároku ako nedôvodný (k porušeniu osobnostného práva nedošlo) nebol dôvodný ani uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Z uvedeného dôvodu súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ žalovaný v konaní namietal svoju pasívnu legitímáciu súd dospel k záveru, že táto námietka nie je dôvodná. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, subjektom neoprávneného zásahu môže byť ako fyzická osoba tak aj právnická osoba, pričom neoprávnený zásah je spôsobený právnickou osobou, ak je preukázané, že fyzická osoba (ktorá fakticky zásah spôsobila) konala v rámci plnenia úloh, resp. činností právnickej osoby. Žalovaný namietal, že k tvrdenému zásahu do žalobcovho práva došlo zo strany zákonnej sudkyne a jej konanie v rámci námietky zaujatosti nemožno považovať za rozhodovaniu činnosť. Podľa názoru súdu ale za rozhodovaciu činnosť súdu je nutné považovať konanie a rozhodovanie súdu v konkrétnej právnej veci; od začatia konania, cez jednotlivé procesné úkony ako aj iné úkony a nie len rozhodovanie vo veci samej. Vyslovenie predpojatosti zákonnej sudkyne je tak potrebné rovnako subsumovať pod pojem rozhodovacia činnosť, nakoľko k vysloveniu zaujatosti postupom podľa § 15 ods.1 môže dôjsť len po začatí konania vo veci samej. Sudca je pritom predstaviteľom súdnej moci; ústredným orgánom štátnej správy pre súdy a väzenstvo je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Z uvedeného má súd zato, že sudkyňa v rámci výkonu svojej funkcie konala v rámci svojej rozhodovacej činnosti, pri výkone súdnej moci. Na základe uvedeného má súd potom zato, že pasívna legitímácia žalovaného bola v konaní preukázaná v čom sa stotožnil s argumentáciou žalobcu.

O trovách konania súd rozhodoval podľa § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku. Nakoľko súd žalobu v celom rozsahu zamietol, priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania spočívajúcich v nákladoch súvisiacich s jeho účasťou na súdnom pojednávaní a to v uplatnenej výške celkom 147,34 Eur a to cestovné pri účasti na pojednávaní dňa 28.6.2011 vo výške 51,17 Eur a pri účasti na pojednávaní dňa 26.6.2012 vo výške 96,19 Eur. Rozdiel v nákladoch na cestovné na jednotlivé pojednávania vyplýva zo skutočnosti, že kým cesta na pojednávanie dňa 28.6.2011 bola realizovaná služobným motorovým vozidlom VW Passat EČV BA XXXMZ, spotrebe 9,49l/100km (mesto) 7,10l/100km (mimo mesto) najazdenej vzdialenosti 502 km v mimomestskej prevádzke, 24 km v mestskej prevádzke a hodnote PHM 1,349l (diesel), cesta na pojednávanie bola realizovaná motorovým vozidlom VW Passat, EČV BA XXXPE, spotrebe 16,40l/100km (mesto), 11,20l/100km (mimomesto), najazdenej vzdialenosti 505 km v mimomestskej prevádzke, 24 km v mestskej prevádzke a hodnote PHM 1,590 Eur/l (benzín). Žalobcu súd zaviazal nahradiť žalovanému trovy v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia a to na účet uvedený vo vyčíslení trov konania žalovaným. Oslobodenie od platenia súdnych poplatkov priznané žalobcovi sa na povinnosť náhrady trov vo vzťahu k žalovanému nevzťahuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne v dvoch vyhotoveniach, prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 O.s.p., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, alebo že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný nesplní dobrovoľne, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.